

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2017 r., po rozpoznaniu sprawy z powództwa M. J. przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę dalszego odszkodowania należnego z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w kwocie 12.462,59 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 maja 2014r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11.012,59 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 maja 2014 roku do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałej części oraz orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c., ustalając, że powód wygrał proces w 88% i pozostawił szczegółowe rozliczenie kosztów referendarzowi sądowemu.

Sąd I instancji ustalił, że w dniu 15 września 2013 roku doszło do zdarzenia drogowego, w którym stanowiący własność powoda motocykl oraz odzież motocyklowa kierującego nim A. J. zostały uszkodzone oraz, że w dacie zdarzenia sprawcę kolizji łączyła z pozwanym umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów.

Sąd I instancji ustalił również, że wartość motocykla przed szkodą wynosiła 29.400 zł, wartość jego pozostałości 19.550 zł, a łączna wartość zniszczonego kasku, kurtki i spodni motocyklowych oraz zestawu do komunikacji 2.390 zł. Nadto Sąd Rejonowy ustalił, że pozwane Towarzystwo (...) przyznało powodowi odszkodowanie w kwocie 10.067,30 zł.

Jednocześnie w pisemnym uzasadnieniu wyroku Sąd I instancji stwierdził, że jego uwadze umknęła okoliczność, iż powód zaakceptował sposób likwidacji szkody poprzez zbycie motocykla w stanie uszkodzonym przed wytoczeniem powództwa. W tej sytuacji, zdaniem Sądu I instancji, kompensacja doznanej przez powoda szkody metodą różnicową powinna uwzględnić sumę uzyskaną ze sprzedaży pozostałości, wypłacone dotąd odszkodowanie oraz wyższą wartość motocykla, jaką ustalił biegły w toku procesu.

Wyrok ten zaskarżyła apelacją strona powodowa w części, tj. w zakresie pkt 1. wyroku, ponad kwotę 2.272,70 zł, tj. co do kwoty 8.739,89 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 21 maja 2014 r. do dnia zapłaty oraz w zakresie pkt 3 w całości.

Zaskarżonemu rozstrzygnięciu skarżący zarzucił:

1.) sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału poprzez:

a) błędne przyjęcie, że powód nie zaakceptował rozliczenia szkody metodą różnicową przy uwzględnieniu, iż koszty naprawy pojazdu znacznie przewyższają wartość pojazdu w dacie szkody, w sytuacji gdy powód po ustaleniu w (...) S., iż koszt naprawy pojazdu wynosi 41.525,17 zł, dokonał sprzedaży pojazdu w stanie uszkodzonym wskazanemu przez pozwanego podmiotowi,

b) wadliwą ocenę zebranego w sprawie materiału skutkującą błędem w subsumpcji stanu faktycznego do zakresu stosowania normy stanowiącej o odpowiedzialności pozwanego zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę,

c) przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i przyjęcie, iż powód udowodnił wysokość należnego świadczenia w sytuacji, gdy ustalono, iż pojazd nie został naprawiony, koszt naprawy pojazdu mógł wynosić tyle, ile wskazało w kalkulacji (...) S., zaś powód wybrał rozliczenie szkody metodą szkody całkowitej, kwestionując jedynie wartość rynkową pojazdu w dacie szkody,

d) naruszenie art. 278 w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie błędnej oceny dowodu z opinii biegłego sądowego i pominięcie tych fragmentów opinii biegłego, w których wskazał on na wysokość kosztów naprawy pojazdu, a także na okoliczność, iż powód zaakceptował jeszcze przed wytoczeniem powództwa, rozliczenie szkody metodą szkody całkowitej;

2.) art. 361 § 1 k.c. poprzez dokonanie jego błędnej wykładni i w konsekwencji przyjęcie, wbrew dostarczonym dowodom, iż zasada pełnego odszkodowania wymagała przyznania powodowi kwoty, rażąco przewyższającej uszczerbek majątkowy w dobrach prawnie chronionych powoda, który na dzień szkody wynosił 29.400,00, zaś powód jeszcze przed wytoczeniem powództwa odzyskał kwotę 28.400,00 zł;

3.) art. 363 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez dokonanie jego błędnej wykładni i w konsekwencji nieuzasadnione przyjęcie, wbrew dostarczonym dowodom, że powód wykazał wysokość dochodzonego roszczenia w sytuacji, gdy powód wykazał jedynie, iż zasadna jest dopłata na jego rzecz w kwocie 1.000 zł, albowiem w pozostałym zakresie uzyskał jeszcze przed wytoczeniem powództwa kwotę 28.400,00 zł, zaś jego majątek podlegający szkodzie w dacie wypadku wynosił 29.400,00 zł, a zatem powód wybrał metodę naprawienia szkody jako szkodę całkowitą i zaakceptował odzyskanie równowartości motocykla w dacie wypadku, przy jednoczesnej rezygnacji z jego naprawy, a więc przywrócenia do stanu sprzed wypadku;

4.) art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) i PBUKw zw. z art. 822 k.c. poprzez dokonanie błędnych ustaleń i w konsekwencji przyjęcie, iż szkoda poszkodowanego nie była szkodą całkowitą, pomimo iż wszystkie dostarczone dowody, a także podnoszone przez strony twierdzenia, wskazywały, iż powód odstąpił od naprawy pojazdu i wybrał rozliczenie szkody w oparciu o metodę różnicową, przy jednoczesnym powierzeniu pozwanemu pomocy w sprzedaży pozostałości na portalu AutoOnline.

W kontekście powyższych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego rozstrzygnięcia w zakresie zaskarżenia poprzez oddalenie powództwa także w zakresie kwoty 8.739,89 zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego, według norm przepisanych, w zakresie postępowania w I i II instancji, ewentualnie o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna i skutkowałą zmianą zaskarżonego rozstrzygnięcia.

W ocenie Sądu Okręgowego zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego. Ustalenia, co do okoliczności faktycznych stanowiących podstawę dochodzonego pozwem roszczenia, Sąd I instancji poczynił w oparciu o materiał dowodowy, który zaprezentowały obie strony procesu. Powyższe ustalenia Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne.

Zgodzić należy się natomiast z zarzutami skarżącego dotyczącymi błędnej subsumpcji ustalonego (prawidłowo) stanu faktycznego pod normy prawne wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia przepisów prawa. Sąd I instancji – co sam dostrzegł na etapie sporządzania pisemnego uzasadnienia swojego rozstrzygnięcia – przy określaniu rozmiaru doznanej przez powoda szkody oraz sposobu jej naprawienia bezpodstawnie pominął ustaloną okoliczność, że powód dokonując sprzedaży przedmiotowego motocykla w stanie uszkodzonym (za kwotę 19.550 zł odpowiadającą jego wartości rynkowej pozostałości) dokonał wyboru sposobu naprawienia doznanej szkody majątkowej poprzez zapłatę sumy pieniężnej. Przywrócenie uszkodzonego motocykla do stanu poprzedniego wobec jego sprzedaży stało się niemożliwe. Konsekwencją tego wyboru powoda musiało być zatem przyjęcie, że doznana przez powoda szkoda majątkowa – w odniesieniu do motocykla - wyraża się sumą pieniężną stanowiącą różnicę pomiędzy wartością rynkową motocykla w stanie sprzed szkody i wartością rynkową jego pozostałości (metoda różnicowa ustalenia wielkości szkody), natomiast w odniesieniu do pozostałych uszkodzonych elementów wyposażenia kierowcy motocykla w ich niekwestionowanej przez skarżącego wartości wynoszącej łącznie 2.390 zł. Jak trafnie wskazał Sąd Rejonowy kompensacja szkody powinna uwzględniać również odszkodowanie wypłacone powodowi do chwili wyrokowania.

W konsekwencji powyższego, uwzględniając, że wartość rynkowa motocykla przed szkodą wynosiła 29.400 zł, a wartość uszkodzonego wyposażenia kierowcy 2.390 zł, łączna wartość szkody majątkowej doznanej i wykazanej przez powoda w toku postępowania rozpoznawczego wynosiła 31.790 zł. Powód uzyskał ze sprzedaży pozostałości motocykla kwotę 19.550 zł oraz tytułem odszkodowania od pozwanego kwotę 10.067,30 zł. Oznacza to, że rzeczywisty niepokryty przez pozwanego uszczerbek w majątku powoda wynosi 2.172,70 zł.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że przedmiotowy zakres rozpoznania sprawy przez sąd drugiej instancji w postępowaniu apelacyjnym jest wyznaczony granicami apelacji nakreślonymi przez skarżącego. Granice apelacji są wyznaczane m.in. przez granice zaskarżenia, które są dla sądu drugiej instancji bezwzględnie wiążące. Skarżący zaskarżył przedmiotowy wyrok ponad kwotę 2.272,70 zł, wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 21 maja 2014 r. do dnia zapłaty.

W konsekwencji powyższego Sąd odwoławczy, uwzględniając apelację i określone w niej granice zaskarżenia - na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. - zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda M. J. kwotę 2.272,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 maja 2014 roku do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałej części i orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. stosując zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów, ustalając, iż powód wygrał proces w 18,24%, pozostawiając ich szczegółowe rozliczenie do rozstrzygnięcia referendarzowi sądowemu.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik sporu zasądzając od powoda na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) kwotę 1.337 zł. Na kwotę tę złożyła się uiszczona przez pozwanego opłata sądowa od apelacji w kwocie 437 zł oraz wynagrodzenie jego pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym w kwocie 900 zł, ustalone w oparciu o § 2 pkt 4 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804, ze zm.).